

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1252 7 tháng 7 năm 2019

Giác Trí

*Giác trí thân an tu tự ôn
Phân minh đời đạo tự sanh tồn
Hồn thông tự đạt khai triển hồn
Học hỏi vô cùng tự giác tu*

Lương Sĩ Hùng

Mục Bé Tám 1993

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Người tu có điện quang thanh nhẹ, có cần phê phán người khác để được điểm hay không?
- 2) Buổi chung sống hoà bình cùng các bạn đạo, Bé có rước nghiệp của bạn đạo hay không?
- 3) Hôm nay là buổi chót của khoá Chung Sống Hoà Bình, Bé có vui không?
- 4) Người tu thiền Vô Vi cảm thấy bộ đầu rút mạnh tại sao?
- 5) Làm sao Bé biết được khổ nạn của người đối diện sắp đến?
- 6) Sự phát tâm của bạn đạo có giá trị hay không?
- 7) Bé bàn bạc với bạn đạo, mọi khía cạnh, Bé có khoẻ không?

1) 16-04-93

Hỏi: Người tu có điển quang thanh nhẹ, có cần phê phán người khác để được điểm hay không?

Đáp: Thưa người tu có điển quang thanh nhẹ là do công hành pháp của người ấy, không cần phê phán người khác mà tự mang họa vào tâm, điển là phát triển tới vô cùng không giới hạn, còn tu cầu xin và nhờ đỡ là chỉ giới hạn trong khuôn khổ qui định mà thôi, khó tiến đến trọn lành, thọ pháp dày công hành pháp thì sẽ đạt được kết quả tốt, Phật đã tự tu đạt thành, nhơn gian muốn theo đường Phật đi, thì phải tự thực hành nhiên hậu mới khai ngộ chơn lý tiến thân, Phật không có hộ phò người thế gian trần tục, nếu Phật hộ phò nhơn gian tức là bán rẻ chơn lý vô sanh.

Kệ:

*Công phu tự nguyện tu hành tiến
Giải chấp phá mê giải nổi phiền
Ai động mặc người tâm tự tại
Chẳng còn bán loạn vẫn an yên*

2) 17-04-93

Hỏi: Buổi chung sống hoà bình cùng các bạn đạo, Bé có rước nghiệp của bạn đạo hay không?

Đáp: Bé mách lời chơn lý cho bạn đạo tự giải nghiệp tâm, chứ Bé không bao giờ rước nghiệp vào thân, như những người đã kể ơn với người tu, tu là tiến hóa giải nghiệp chứ không phải tu là rước nghiệp, tự cho mình là yếu hèn sợ trước xâm nhập, phương châm khứ trước lưu thanh thì sẽ không còn trước nữa.

Kệ:

*Tu tâm giải tiến không còn trước
Pháp lý Vô Vi hiện thức liền
Tự độ tâm hành tâm giải trước
An nhiên tự tại sống triền miên*

3) 18-04-93

Hỏi: Hôm nay là buổi chót của khoá Chung Sống Hòa Bình, Bé có vui không?

Đáp: Thưa Bé rất vui được tái ngộ nhiều tâm linh hướng thượng tự giải, cuộc sống rất có ý nghĩa trong thâm tình bạn đạo. Cuộc vui sắp chia tay, mỗi người sẽ trở về một nẻo để tự nuôi dưỡng tinh thần tu học, dứt khoát sự va chạm của tình đời đen bạc, tự tu tự tiến trong thanh tịnh.

Kệ:

*Hương quê tiến hóa do mình chuyển
Thật sự khai tâm trở lại hiền
Gốc gác từ bi đồng chuyển chiếu
Thành tâm tu luyện tự mình xuyên*

4) 19-04-93

Hỏi: Người tu thiền Vô Vi cảm thấy bộ đầu rút mạnh tại sao?

Đáp: Người tu Vô Vi bộ đầu được rút mạnh do Soi Hồn và Pháp Luân Thường Chuyển có hiệu lực chuyên hướng khai thông trí tuệ, thấy vì điện năng bị giam hãm trong ngũ tạng rất dễ sân si, thiền nhiều sẽ đạt được kết quả tốt, không nên ăn quá nhiều và làm việc quá nặng, thường xuyên nhớ Nam Mô A Di Đà Phật trí tuệ sẽ càng ngày càng quán thông.

Kệ:

*Điểm thanh chuyển hóa một vòng nhẹ
Cảm thức tâm tư hướng một bề
Niệm Phật trong lòng không ý động
Sống trong thanh nhẹ tự mình về*

5) 20-04-93

Hỏi: Làm sao Bé biết được khổ nạn của người đối diện sắp đến?

Đáp: Thưa khổ nạn sắp đến là người đã mất hết linh khí, tâm thức bất ổn, hay gây gổ và bực tức buồn phiền, cần khuyên họ ăn năn sám hối lo tu, cuộc sống sẽ từ từ khôi phục, nhiên hậu mới hiểu đạo là gì. Khi mất hẳn điện năng quân bình thì tâm thức lúc nào cũng bối rối, cần gặp người sáng suốt để gỡ rối.

Kệ:

*Tâm linh đau khổ bởi hồi động
Khó thoát tâm linh rối một vòng
Đời đạo không thành tâm động loạn
Hành trình tắt nghẽn khó mà thông*

6) 21-04-93

Hỏi: Sự phát tâm của bạn đạo có giá trị hay không?

Đáp: Thưa sự phát tâm luôn luôn cao quý. Bé lúc nào Bé cũng tán thưởng nghĩa cử cao quý này. Ngày nay ở các nơi đều có thiền đường cho nhơn gian có cơ hội tu học, truy tầm chơn lý cũng do sự phát tâm của bạn đạo mà có, tâm thành dứt khoát độ tha tại trần là ác nghiệp sẽ tiêu tan, tự tạo thiện nghiệp cho quần sanh cộng hưởng. Nếu trong xã hội có nhiều nơi phát tâm thì xã hội sẽ được trong lành và tốt đẹp hơn. Bé cảm thấy an vui khi được đến một nơi thật sự phát tâm, dù xa xôi cho đến mấy Bé cũng lặn lội đến nơi thăm viếng.

Kệ:

*Tâm tu thực hiện thức triền miên
Điểm giới quán thông tiếp nối liền
Hạnh đức tràn đầy do ý nguyện
Thành tâm tu luyện chuyển tâm duyên*

7) 22-04-93

Hỏi: Bé bàn bạc với bạn đạo, mọi khía cạnh, Bé có khoẻ không?

Đáp: Thưa Bé rất vui được cơ hội bàn bạc với nhiều bạn đạo và đã được cơ hội giải quyết mọi trạng thái bất ổn của bạn đạo, Bé lại có cơ hội học hỏi thêm. Sự nhịn nhục của Bé lại được gia tăng trong thực hành, mọi người đều vui, Bé rất hài lòng, được cơ hội sống chung trong giây phút chông gai, nhưng tâm của Bé lúc nào cũng bình thản, sau khi học hỏi.

Kệ:

*Trí tâm khai triển chẳng đua đòi
Học hỏi không ngừng tự xét coi
Ai đã tâm trần không hiểu biết
Tự tu tự tiến sống thanh hoài*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

21-04-93

THIÊN ĐƯỜNG ÁNH-QUANG

*ÁNH-QUANG ban chiếu độ nhơn gian
Tự hợp chung vui trí tự bàn
Lập hạnh gieo trồng tâm phước đức
Cùng vui sum họp tự phân bàn*

*Phân bàn tự thức cảm an
Cùng chung học hỏi cùng bàn cùng tu
Tâm linh khai sáng chẳng mù
Ôn hòa thanh tịnh trù tu hoài hoài
Tâm minh xuất phát thanh đài
Hướng tâm thanh nhẹ hai vai nhẹ nhàng
Thực hành tâm óc phát quang
Qui nguyên giếng mới đàng hoàng hơn xưa
Tình Trời biến đổi nắng mưa
Qui y Phật Pháp mới vừa lòng nhân
Thực hành sớm tối chuyên cần
Qui y Phật Pháp lần lần tiến lên
Cần khôn vũ trụ Bề Trên
Giữ tâm thanh tịnh đạt nền thanh cao
Hôn tu thanh nhẹ ra vào
Thức tâm học hỏi thấp cao giới tăng
Nguyện tu đóng góp một phần
Dựng xây xây dựng lần lần khai thông
Trọn lành ôm giữ ý công
Không còn loạn động một lòng tự tu.*

*Kính bái,
Lương-Sĩ-Hàng*

Vui Xuân

Montréal, -01-01-1990

Cho nên tất cả những bạn đạo Vô Vi hiện tại, có thiền viện có thiền đường nhưng một ngày nào không còn thiền viện không còn thiền đường thì các bạn lui về đâu? Thiền viện nơi tâm bớ bạn hiền! Tâm các bạn có rồi! Các bạn đã phát tâm, đã làm được cái chuyện vật chất mà các bạn chứng kiến được rồi, tôi phát tâm tôi làm được một thiền viện, thì tôi là người đã có tâm. Tôi lui về với tâm tôi, tôi tìm cái chơn tâm tôi tu trong thanh tịnh, thì bất cứ góc nào cũng có người Vô Vi. Cho nên năm nào cũng là năm thử thách, giờ nào cũng là giờ thử thách, phút nào cũng phút thử thách, giây nào cũng giây thử thách, thì lúc đó chúng ta mới đi tới chỗ quán thông!

Cho nên các bạn đã nhiều rồi, trong gia đình, anh em bà con xã hội đủ chuyện hết, không ngày nào các bạn yên! Tôi đã nói rằng chiếc thuyền nguyện đi về Bến Giác thì thuyền phải bị nhồi quả hơn, bị sóng đập nhiều hơn, mới vượt qua trùng dương, mới trở về Bến Giác được. Sự kích động và phản động của trường đời không khác gì sóng, đập chiếc thuyền giữa biển cả, thì chiếc thuyền mới có danh kêu bằng Thuyền về Bến Giác!

Cho nên các bạn, cái tình cảnh vợ chồng, con em trong gia đình luôn luôn có xảy ra những việc kích động và phản động. Không có một gia đình nào tránh khỏi, tỷ phú đi cũng lo âu vì tiền, bị nhồi về tiền bạc, vì sao? Ôm địa vị, ôm sự cao sang, ôm sự giàu có, thiếu tiền là khổ! Đó, bị nhồi quả bởi tiền, rồi mới có cơ hội thức tâm! Mỗi mỗi một cử một động trên mặt đất này đều là Thượng Đế đã an bài trật tự để chơ con người bước! Sai một phút một giây thì thấy nhồi rõ ràng. Mà người đạo có nhồi bao nhiêu họ thấy họ thăng hoa được! Người trở về tu rồi, buông bỏ rồi thì nhồi bao nhiêu cũng là một cơ hội đưa chiếc thuyền tiến tới mà thôi, không có bao giờ chiếc thuyền đó bị thụt lùi!

Cho nên người đời sai lầm, dùng cái óc thiếu trí và nghĩ rằng tôi phá người đạo, rồi người đạo sẽ tiêu! Không bao giờ có chuyện đó! Người đạo buông bỏ chuyện đời mới tiến về đạo, mà tiến về đạo thì trở về với chơn tâm thì không bao giờ bị những sự trở ngại như những người thiếu trí ô phàm đã suy nghĩ rằng người đó sẽ tiêu! Không có đâu, không có chuyện đó, các bạn đừng có lo. Phần hồn của người ta, người ta đã lo được rồi thì phần xác đâu có nghĩa lý gì. Cho nên họ chỉ hi sinh, thực hành, dẫn thân, để coi thử cái xác này có phản trắc lấy phần hồn không. Nếu họ còn mê chấp, họ còn tranh chấp là cái xác đã phản trắc phần hồn, mà cái xác không còn mê chấp và thuận theo nguyên lý của vũ trụ để thăng hoa thì không bao giờ còn sự mê chấp!

Cho nên tu, phải tu trong cái kinh sống, thời buổi này phải ở trong kinh sống, các bạn thấy không, sự tiến hóa của điện tử này kia kia nọ càng ngày càng tiến hóa, mà cũng nằm ở trong cái mào mống thương yêu và mào mống tha thứ, mào mống xây dựng của cả càn khôn vũ trụ. Nó cũng bao nhiêu công chuyện đó mà nó biến thể ra mà thôi. Hồi xưa có điện năng không? Con người trong rừng có điện năng không, nếu không có điện năng làm sao có thấy đường mà khai phá được một cái thế giới hiện tại? Khỏi óc con người đã có điện năng rồi. Điện năng nó liên hệ cả vũ trụ, cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải điện năng như là của nhà đèn phát ra trong cái phạm vi giới hạn ở thế gian.

Cho nên cái phạm vi giới hạn ở thế gian bây giờ biến chế ra này kia kia nọ, điện não này kia cũng nhờ nhà đèn cung cấp điện nó mới thể hiện ra được. Còn con người không phải như vậy, con người có khối óc, có thần kinh, có điện năng sáng suốt. Trong giây phút thanh tịnh thì nó tỏa ra những nguyên lý sáng ngời, tốt đẹp, hương thượng, giải tỏa, làm cho nó thanh nhẹ, an vui cởi mở, chứ không phải cái lý luận

nào mà giúp nó được đâu. Những người đau khổ tới than với bạn, bạn khuyên đông khuyên tây không được. Nó phải đau khổ rồi, nó bị nhồi rồi, nó bị bệnh hoạn rồi, lúc đó nó mới biết ăn năn. Người đời nó vậy! Cho nên nhiều bạn biết đạo, nhiều bạn mở trí được, muốn đem cái hạnh của mình ra hi sinh cho đời nhưng mà đời không chấp nhận. Nó đâu có thấy đạo mà nó chấp nhận. Chừng nào nó khổ thiết khổ, nó bơ vơ một mình, lúc đó lời nói của bạn mới có giá trị. Nó bị đau đớn thân xác nó, nó bị tử thần uy hiếp nó! Lúc đó các bạn mới độ nó được! Cho nên người của chúng ta còn khỏe mạnh và biết đường tu thì chúng ta đã am hiểu được nhiều kiếp rồi. Những cái tình cảnh đau khổ đó chúng ta đã nếm nếm đủ thứ hết rồi, qua rồi, qua rồi, qua nhiều kiếp rồi, chúng ta mới biết tầm một con đường đạo, tu tắt, trở về với sự quân bình sẵn có của chính mình. Nếu chúng ta thiếu quân bình, đừng có nói đi đâu, đi vô nhà thờ ông cha giảng chúng ta không hiểu ông nói cái gì. Thiếu quân bình, vô trong chùa ông thượng tọa giảng một tràng kinh mình cũng không hiểu ông nói cái gì. Mà thiếu quân bình, nghe con chim hót cũng không có thích thú. Thiếu quân bình nhìn cây hoa chúng ta không thấy giá trị và sự hiện diện của Thượng Đế nơi đó.

Cho nên con người chỉ có khao khát sự quân bình mà thôi. Ngày hôm nay chúng ta tu, mượn cái pháp này để lập lại quân bình sẵn có, tâm lẫn thân của chúng ta, để chúng ta am tường mọi sự việc, từ cọng cỏ cho đến cả một cái vũ trụ thiêng liêng. Ngồi đây hiểu hết trong thanh nhẹ, thật sự thương yêu. Mọi người đều từ trong cái đại thanh tịnh mà chiếu ra xuống thế gian. Từ trong cái mầm mống thương yêu mà ra. Cho nên tôi đã thường nói rằng ở đời tôi nhiều người rửa, cúng, trừ cho tôi chết mỗi đêm. Nhưng mà gia đình họ đến báo cáo với tôi rồi muốn thay tôi trả thù, tôi nói không được, những người đó là người bạn thân của tôi, không được động họ. Họ trừ tôi chết là họ thương tôi, họ đã phát hiện được cái sự thương yêu của họ đối với gia đình họ, vì chồng họ tu họ sợ chồng họ điên, họ trừ cho tôi chết cũng là thương yêu chồng, vì thương yêu chồng mà trừ cho ông Tám chết. Nhưng mà ông Tám không chết. Thì lúc đó họ mới hiểu rằng ông Tám là một người bạn thân, họ sẽ quý ông Tám.

Cho nên ở đời này những người nào kích bác, hăm he, phá khuấy tôi, tôi không bao giờ lo, tôi càng phải thương yêu họ nhiều, và tôi thấy họ là tôi. Vì những cái bản chất đó, con người ở thế gian ai cũng có, vì họ chưa mở mà thôi. Cái tánh hung hăng của tuổi trẻ, tánh hung hăng của người thiếu trí, thì lúc nào nó cũng phải như vậy đó thôi. Rồi một ngày nào nó đủ trí nó cũng dự trong một lớp học, anh em tất cả, không có ai ghét ai được khi trình độ tương đồng với nhau.

Cho nên nhiều người cũng có viết thư cho tôi, tính cho tôi bể gân máu, hư cái não, thần kinh loạn. Nhưng mà rốt cuộc thì ngày hôm nay tôi cũng vẫn bình tĩnh và tôi cũng vẫn thương yêu họ, vì họ quá thương yêu tôi, họ mới sợ tôi đi nhầm đường lạc lối. Tất cả những bạn đạo nhấn nhủ, sợ tôi hư, sợ tôi thất bại, vì quá thương yêu, đó là tình đời mà thôi, còn tình đạo đừng có nên sợ. Người đạo có thất bại bao nhiêu cũng không sao, nằm ngoài đường chết cũng không sao, cho ruồi bu kiến đổ cũng không sao, nhưng mà phần hồn họ được ngao du tiên cảnh là đủ rồi.

Cho nên các bạn thấy vậy nhưng mà không phải vậy! Cho nên không có nên âu những chuyện đời. Ở thế gian có nhiều chế độ, có nhiều thay đổi. Những người mà đứng vào tuổi sáu mươi bảy của tôi thì thấy rõ nhiều cuộc đời thay đổi, từ quê hương xứ sở, tình trạng thay đổi, nhưng mà người hiện tại cũng vẫn còn sống, mà người chưa hiểu tu cũng vẫn còn sống. Còn người tu giải thoát được các bạn nghĩ thế nào? Nó lại phải cảm ơn tất cả, nó thấy rõ rằng lấy oán làm ân rất rõ ràng. Các bạn thường đi chùa, nghe những vị thượng tọa giảng, lấy oán làm ân, ngày hôm nay các bạn qua nhiều con nhồi quả rồi các bạn mới thấy oán làm ân. Người ta càng kích động các bạn nhiều chừng nào các bạn lại lui về thanh tịnh tu nhiều chừng đó, thì cũng nhờ ai mà các bạn được tu? Các bạn tu rồi, các bạn lại được thức, nhờ ai các bạn được thức? Phải nhờ những vị đó không? Những vị đó là những vị yêu quý trong đời của chúng ta. Cho nên chúng ta không nên gieo thù hận, trong óc chúng ta, và tiết ra những độc chất và nghĩ những chuyện ám

hại họ, trong lúc họ không hiểu họ nghĩ chuyện ám hại mà chúng ta phải giàu lòng tha thứ, thì tình huynh đệ mới có cơ hội giao cảm, mới có cơ hội chung sống hòa bình trong vũ trụ này.

Những cơn thử thách đó là những bài học rất quý báu. Cho nên các bạn nên bình tĩnh lo tu học. Một năm qua một năm đến, rồi một năm qua rồi một năm đến, rồi chẳng có năm nào qua và chẳng có năm nào đến thì các bạn mới thấy rằng hạnh phúc, an nhiên tự tại, không có cái gì phỉnh chúng ta được, không có Tết Noel và không có tết tây tết ta gì hết, có cái tâm mà thôi! Cái tâm các bạn thanh nhẹ là lúc nào các bạn cũng ở trong một vị trí rõ rệt của vũ trụ và làm việc hữu ích cho cả vũ trụ, chứ không bao giờ bị kẹt. Đừng có nhầm lẫn trong lối này và đường kia, rốt cuộc là hại mình mà thôi!

Đề tài suy gẫm

Lục Căn Lục Trần là gì?

Đức Thầy: Có người cắt nghĩa ở bên ngoài là thấy, tai nghe này kia, kia nọ, thì lục căn không phải đó. Lục căn là nguyên căn cấu tạo về sự tri giác và thể xác con người là nằm hẳn trong Nam Mô A Di Đà Phật, mà căn khôn vũ trụ cũng ở trong Nam Mô A Di Đà Phật. Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là linh cảm thì cộng cả nó cũng cần sống. Nó cũng có lục căn và lục trần. Sáu cái bên ngoài có thể xô ngã nó nếu nó không vững, mà nếu ở bên trong lục căn nó vững thì nó sẽ hòa hợp sáu cái bên ngoài.

Cho nên, các bạn niệm Nam Mô A Di Đà Phật trong cái pháp này để cho các bạn ý thức rõ lục căn. Mà cái lục căn này là đi về tới đại định chứ không phải lục căn như người ta cắt nghĩa là chỉ có một góc thôi, không thấy rõ điều đó. Còn cái lục căn mà tôi vừa nói đây là nó phát triển vô cùng tận. Cái gì ở thế gian không có sáu cái đó không có bao giờ phát triển được. Cho nên, các bạn tu phải ý thức. Cho nên, tôi khuyên các bạn niệm Phật, niệm thường niệm, vô biệt niệm thì các bạn mới thấy. Còn lý luận ở thế gian, lý luận là luôn luôn bị giới hạn, còn thanh tịnh là vô giới hạn. Cái chuyện lý luận nó giới hạn như hồi nãy giờ tôi nói chuyện này kia, kia nọ cho các bạn, cái phân tư tưởng của các bạn nó đã giới hạn làm sao hấp thụ được những cái gì tôi muốn nói. Đó là trình độ lý luận ở thế gian tùy theo trình độ mà hiểu biết lẫn nhau thôi nhưng mà cũng nhờ cái lý luận đó để hiểu một phần nào, để thức giác, chứ mà sự thật của nó là thanh tịnh, thanh tịnh là đủ rồi. Tôi nói bạn thanh tịnh bạn không cần biết chữ nghĩa gì hết, ở trên Trời nỗ cái đùng các bạn cũng biết là sấm sét, thấy không? Mà nhờ các bạn hiểu được sấm sét, giờ các bạn lý luận được, mà lý luận là tạm mà thôi chứ thực chất nó không phải. Thực chất của người tu là chỉ có thanh tịnh mà thôi. *(Văn tự Vô vi)*